

til. Det bliver en Klasselov af dem, man ikke har Ret til at vedtage. Jeg ved vel, at der i Politivedtægten er Straffebestemmelser for at vise sig beruset under aaben Himmel paa Gader og Veje; de kunne fremkalde Ulemper, men der er i alt Fald kun Tale om Bøder. Her er der derimod Tale om, at vedkommende skal have Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde i indtil 3 Maaneder. Vi kunne ikke vedtage den Slags Bestemmelser, hvorved Lovgivningen kommer i absolut Strid med den almindelige Retsbevidsthed. Om den næringsdrivende er det i samme Paragraf sagt, at han ikke maa *udskænke* spirituose Drikke. „Sælge“ udgik, men „udskænke“ blev staaende. Det vil altsaa sige, maa jeg antage, at naar en Person bestiller en Flaske Brændevin, maa Værtshusholderen sælge den, og saa kan vedkommende selv sidde og drikke den, men udskænke en Snaps til den paagældende, maa han ikke. Det forekommer mig at være en aldeles mærkværdig Regel.

§§ 5 og 6 ere jo omtalte. Om § 7 vil jeg blot sige, at hvis man indlader sig paa en Reform af Løsgængeribestemmelserne, turde det vel være meget hensigtsmæssigt at medtage en Reform af selve Begrebet. Thi det er sagt mig, at „Løsgænger“ kun antages at foreligge, hvor man vandrer fra den ene Jurisdiktion til den anden, og at Bestemmelsen derfor er ganske upraktisk med Hensyn til alle Løsgængere i København, fordi de i Reglen til Stadighed opholde sig der. Man bør slaa fast, at Løsgænger i ogsaa kan finde Sted, for saa vidt den paagældende holder sig inden for Jurisdiktionen.

§ 8 indeholder en Bestemmelse, som jeg under ingen Omstændighed vil være med til. Det forudsættes nemlig der, at der ikke fra Lovgivningens Side er noget at indvende imod, at Forældre og Søskende lade sig ernære af Udbyttet af Datterens eller Søsterens Prostitution. Vi drøftede det almindelige Prostitutionsspørgsmaal i et Menighedsraads møde, og det blev der sagt, at det, som navnlig var det forfærdelige ved den lovordnede Prostitution, var, at de paagældende, naar de bleve indskrevne, betragtede det som en lovlig Næringsvej paa samme Maade som alle andre Næringsveje, og at selv Forældrene efter Omstændighederne vare glade ved at faa deres Døtre anbragte paa denne Maade. Hvis vi nu her sige: Ja, der er ikke noget i Vejen for, at Forældrene leve af deres Døtres Prostitution, saa vil det yderligere kunne bidrage til at nedbryde

de moralske Begreber; saa vil man kunne sige, at det er en ganske fortjenstlig Handling; vedkommende ernærer jo sine Forældre derved. Dette er en Bestemmelse, som jeg for mit Vedkommende under ingen Omstændighed vil være med til at vedtage.

Alle de øvrige Bestemmelser angaa, naar jeg undtager Nødværgbestemmelsen, helt igennem Foranstaltninger, som jeg vilde foretrække, at den højtærede Justitsminister ad Bevillingsvejen kunde føre ud i Livet. Der er saaledes Bestemmelserne i §§ 10 og 11 om Nedsættelse af Straffen i visse Tilfælde. Det er jo noget, som der meget vel kan være Spørgsmaal om at rette ad Bevillingsvejen. Derigennem vil man saa kunne vinde Erfaringer, paa Grundlag af hvilke der eventuelt kan skrives til en Revision af Lovgivningen.

De betingede Straffedomme ere saaledes gennemgaaede af det ærede Medlem for 12te Kreds (Bærentsen), at jeg ikke skal komme nærmere ind paa dem. Jeg skal kun slutte med at sige, at jeg vil ønske — jeg gaar ud fra, at Tiden vil tillade det, men den vil paa den anden Side ogsaa behøves dertil — at man maa kunne enes om Bestemmelser om Straf for Vold og om Oprettelse af en særlig Tvangsarbejdsanstalt for Voldsforbrydere, men at man paa den anden Side vil befatte sig saa lidt som muligt med det øvrige. Hvis man imidlertid vedtager denne Lov, vilde jeg sætte Pris paa, at der i § 19 ved Siden af Bestemmelsen om Revisionen af den almindelige borgerlige Straffelov, tillige nævnedes en Lov om Behandlingen af forbryderiske og forsømte Børn, noget, som der allerede er udarbejdet Forslag til af den Kommission, som blev nedsat i 1893. Jeg tror, at en saadan Bestemmelse vil være et vigtigt Supplement til de Bestemmelser, som vi optage i denne Lov om Forhøjelsen af den kriminelle Lavalder. Hermed skal jeg slutte.

Sonne: Efter at nu, som det sig hør og bør, den juridiske Fagkundskab særlig har ført Ordet over for det foreliggende Lovforslag, kunde jeg ønske ved nogle Lægmandsbetragtninger at motivere min Stilling til Lovforslaget og navnlig til det Moment i Forslaget, Legemsstrafparagraffen, som mere end noget andet har bidraget til at samle den almindelige Opmærksomhed og Interesse om Lovforslaget. Dette, som det her præsenterer sig, er jo et Udslag af vort Samfunds højlydte Krav om Retssikkerhed. Ingen vil nemlig kunne tage fejl af, at dette Krav efterhaanden